

Multi-level Factors Affecting Learning Management Skills of Teachers under Office of the Private Education Pattani Province

Suhaila Chehah

M.Ed. (Educational Research and Evaluation), Graduate Student
Department of Educational Evaluation and Research, Faculty of Education
Prince of Songkla University, Pattani campus

Affi Lateh

Ph.D. (Research and Statistics in Cognitive Science), Assistant Professor
Department of Educational Evaluation and Research, Faculty of Education
Prince of Songkla University, Pattani campus

Abstract

This research aimed to multi-level factors analysis to affecting learning management skills of teachers under office of the private education Pattani province. The samples were 805 teachers and 64 directors at islamic high schools under office of the private education Pattani province which selected by multi-stage random sampling technique. The research instrument were the evaluations form of level of knowledge and level of learning management skills level, and the evaluation form of priority to factors affecting learning management skills. Data were analyzed using mean, standard deviation, correspondence analysis and multi-level analysis.

The results showed that Multi-level factors analysis found that attitudes toward career factor, quality of life factor and teaching experience at the teacher-level positive affecting with learning management skills at the .05 statistical significance level. For school-level found that all factors were not significance affecting with learning management skills. The interactions analysis showed that teaching experience was negative interacting with school size that affecting learning management skills at the .05 statistical significance level.

Keywords: Multi-level Factors, Skills in Learning Management, Teachers

ปัจจัยพหุระดับที่ส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูในโรงเรียน สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี

ชูยัลลา เจ๊ะฮะ

ศษ.ม. (การวิจัยและประเมินผลการศึกษา), นักศึกษาปริญญาโท
ภาควิชาประเมินผลและวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

อาฟีฟี ลาเต๊ะ

ปร.ด. (การวิจัยและสถิติทางวิทยาการปัญญา), ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ภาควิชาประเมินผลและวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยพหุระดับที่ส่งผลต่อทักษะด้านการจัดการเรียนรู้ของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี กลุ่มตัวอย่างคือ ครู และผู้บริหารสถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษาประเภทสอนศาสนาควบคู่สามัญ สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี ประกอบด้วยครูผู้สอนวิชาสามัญจำนวน 805 คน และผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 64 คน ซึ่งมาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบประเมินระดับความรู้และระดับทักษะด้านการจัดการเรียนรู้ และแบบประเมินระดับความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์การสมนัย และการวิเคราะห์พหุระดับ

ผลการวิจัยปรากฏว่า การวิเคราะห์ปัจจัยพหุระดับพบว่า ตัวแปรระดับครู ได้แก่ ปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครู ปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานของครู และประสบการณ์การสอนของครูมีอิทธิพลทางบวกต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับตัวแปรระดับโรงเรียน พบว่า ทุกปัจจัยส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์พบว่า ประสบการณ์การสอนของครูมีปฏิสัมพันธ์กันทางลบกับขนาดของโรงเรียนซึ่งร่วมกันส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ปัจจัยพหุระดับ ทักษะการจัดการเรียนรู้ ครู

บทนำ

ภาคเอกชนได้เข้ามามีบทบาทสำคัญยิ่งในการให้บริการทางการศึกษาเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐมาตลอด การจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนในสามจังหวัดชายแดนใต้มีลักษณะที่แตกต่างจากภูมิภาคอื่น อันเนื่องจากโครงสร้างของสังคมในพื้นที่ ซึ่งมีประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม มีขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมที่ต่างกันออกไปจากถิ่นอื่น จึงทำให้โรงเรียนเอกชนในพื้นที่ที่มีการจัดการศึกษาโดยสอนด้านศาสนาควบคู่กับสามัญในระดับประถมศึกษาจนถึงขั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นโรงเรียนที่ผู้ปกครองนิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนโดยมีความเชื่อมั่นว่าโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามสามารถทำให้บุตรหลานของตนเป็นผู้ที่เข้าใจหลักการอิสลามอย่างถ่องแท้ ตลอดจนสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ ปลูกฝังค่านิยม และเสริมสร้างพฤติกรรมต่าง ๆ ให้อยู่ในหลักธรรมของศาสนา โดยยังสามารถเรียนสายสามัญได้เทียบเท่ากับโรงเรียนภาครัฐ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2548) ทักษะการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งที่สำคัญประการแรกที่ทำให้ครูดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยดี ทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูซึ่งประกอบด้วย การวางแผนและการออกแบบการจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อเทคโนโลยี และแหล่งเรียนรู้ และการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งครูจะต้องมีทักษะการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ในการที่จะวิเคราะห์หลักสูตร วิเคราะห์ผู้เรียน ชุมชนและสถานศึกษา อย่างไรก็ตามยังพบว่า ครูในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามยังประสบปัญหาหลายประการ ได้แก่ การขาดแคลนครูผู้สอน ครูผู้สอนไม่ตรงตามวุฒิ หรือไม่ได้จบสายครู ปัญหาเหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นด้านการวางแผนและการออกแบบการจัดการเรียนรู้ ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ รวมทั้งด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐธา สววิบูลย์ (2554) ที่พบว่า ครูมีปัญหาด้านการสอนและเทคนิคการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านสื่อประกอบการสอนอยู่ในระดับมาก รวมทั้งงานวิจัยของ ศุภชัย แจ่มใจ (2553) พบว่า ครูมีปัญหาการ

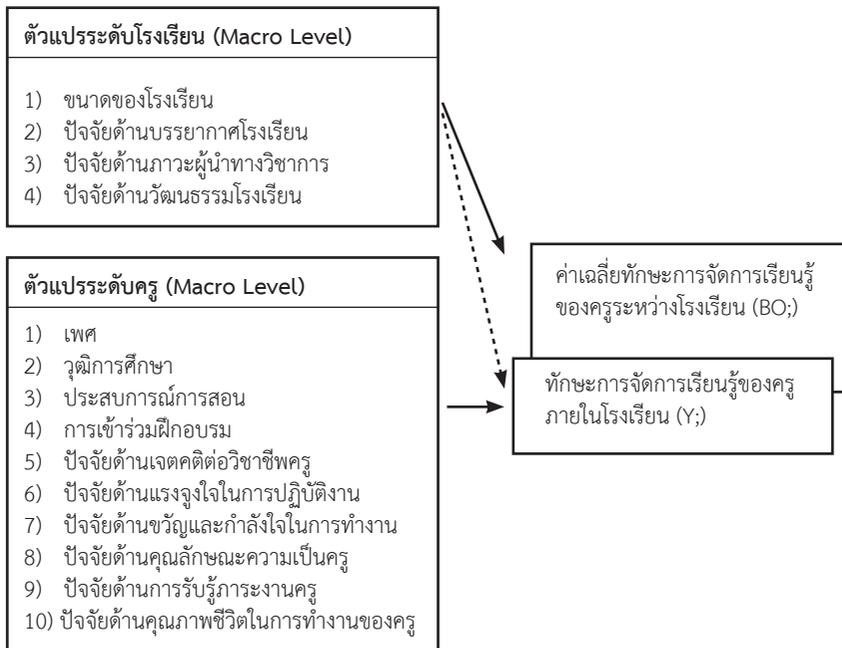
จัดการศึกษาด้านเนื้อหาส่งผลต่อความสามารถของผู้เรียนเป็นอย่างมากเช่นกัน รวมถึงพฤติกรรมการณ์เป็นผู้นำของ ผู้บริหาร วัฒนธรรมโรงเรียน ขนาดของโรงเรียน บรรยากาศ ความกดดันในหน้าที่การงานอันเนื่องมาจากความแตกต่างด้านวิถีชีวิต และปัญหาความสงบในพื้นที่ส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูทั้งสิ้น

จากธรรมชาติของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามประกอบไปด้วยโรงเรียนหลายขนาด ได้แก่ โรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลางและขนาดใหญ่ รวมทั้ง การที่ครูในโรงเรียนมีความเชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ที่แตกต่าง อันเนื่องมาจากประสบการณ์การสอนของครู หรือการเข้าร่วมฝึกอบรมของครูซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ของครู ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูสิทธิ์ จิณณธนพงษ์ (2554) ที่พบว่า การเข้าร่วมฝึกอบรมส่งผลต่อสายงานอาชีพครู รวมทั้งงานวิจัยของ สุรเดช อนันตสวัสดิ์ และวรธณี แกมเกตุ (2555) พบว่า เพศและประสบการณ์การสอนส่งผลต่อสมรรถนะครู จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นเห็นได้ว่าปัจจัยต่าง ๆ มีโครงสร้างเป็นระดับลดหลั่นซึ่งสามารถจัดได้เป็นสองระดับ โดยตัวแปรระดับเดียวกันต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และได้รับผลร่วมกันจากตัวแปรระดับอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงสนใจนำตัวแปรทั้งสองระดับข้างต้นศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลกระทบต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี โดยใช้การวิเคราะห์พหุระดับเพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงพัฒนาทักษะและความรู้ทางการจัดการเรียน การสอนของครูให้เป็นไปตามยุทธศาสตร์การพัฒนาครูในศตวรรษที่ 21 ที่ดีขึ้นในอนาคตข้างหน้าและพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูที่อาจเปลี่ยนแนวทางในปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยพหุระดับที่ส่งผลกระทบต่อทักษะด้านการจัดการเรียนรู้ของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี

กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีการศึกษา

ประชากรในการวิจัย เป็นครูและผู้บริหารในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาประเภทสอนศาสนาควบคู่สามัญ สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี จำนวน 3,399 คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เป็นครูผู้สอนวิชาสามัญ จำนวน 805 คน และผู้บริหารในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาประเภทสอนศาสนาควบคู่สามัญ สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี จำนวน 64 คน จำนวนทั้งสิ้น 869 คน จากโรงเรียนทั้งหมด 33 โรงเรียน ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยสุ่มตามขนาดของโรงเรียนในทุกอำเภอ และทำการสุ่มครูผู้สอนโดยการแบ่งตามสัดส่วน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบประเมินสำหรับครูและแบบประเมินสำหรับผู้บริหาร โดยแบบประเมินสำหรับครู ประกอบด้วย 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐาน ส่วนที่ 2 เป็นแบบประเมินระดับความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ สำคัญมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ส่วนที่ 3 เป็นข้อความถามระดับความรู้ด้านการจัดการเรียนรู้ของครูเป็นแบบปรนัยถูกผิด และส่วนที่ 4 เป็นข้อความถามระดับ

ทักษะด้านการจัดการเรียนรู้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ ดีเยี่ยม ดี ปานกลาง พื้นฐาน ปรับปรุง โดยข้อความถาม 3, 4 ประกอบด้วยข้อความถามครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการวางแผนและการออกแบบการจัดการเรียนรู้ ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล การเรียนรู้ สำหรับแบบประเมินสำหรับผู้บริหารประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐาน ส่วนที่ 2 เป็นข้อความถามระดับความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ สำคัญมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด เช่นเดียวกับแบบประเมินระดับความสำคัญของแบบประเมินสำหรับครู จากผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาไปทดลองใช้กับครู จำนวน 30 คน และผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 20 คน เมื่อตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบประเมินสำหรับครูทั้งฉบับ เท่ากับ .95 ส่วนการประเมินระดับความรู้ด้านการจัดการเรียนรู้ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .69 ค่าความยากง่ายมีค่าตั้งแต่ .33-.80 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .20-.80 สำหรับแบบประเมินผู้บริหารมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .88

การเก็บรวบรวมข้อมูล 1) ผู้วิจัยทำหน้าที่

ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตศึกษา และภาควิชาประเมินผลและวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีถึงผู้บริหารโรงเรียนตัวอย่าง 2) ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยเก็บข้อมูลจากครูที่เป็นตัวอย่าง ซึ่งดำเนินการเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 14 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2559 ถึงวันที่ 25 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2559 รวมระยะเวลา 40 วัน 3) การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเองกับครู และผู้บริหารในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี จำนวน 869 คน และทำตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบประเมินทุกชุดภายหลังจากเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล 1) วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

โดยใช้ค่าร้อยละ และวิเคราะห์ระดับความสำคัญต่อปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครู วิเคราะห์ระดับความรู้และระดับทักษะด้านการจัดการเรียนรู้โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ 2) วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี โดยใช้การวิเคราะห์หุ้ระดับ

ผลการศึกษา

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ประกอบด้วยจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง และผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญต่อตัวแปรระดับครู ตัวแปรระดับโรงเรียน และตัวแปรระดับทักษะการจัดการเรียนรู้ของครู ดังตาราง 1 และ 2

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

	ข้อมูลพื้นฐาน	ครู		ผู้บริหาร	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	169	21.00	36	56.30
	หญิง	636	79.00	28	43.80
วุฒิการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	53	6.60	0	0.00
	ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	735	91.30	34	53.10
	ปริญญาโทหรือเทียบเท่า	17	2.10	28	43.80
	ปริญญาเอกหรือเทียบเท่า	0	0.00	2	3.20
ขนาดของโรงเรียน	โรงเรียนขนาดเล็ก	195	24.20	10	15.60
	โรงเรียนขนาดกลาง	225	28.00	18	28.10
	โรงเรียนขนาดใหญ่	385	47.80	35	54.70
ประสบการณ์การสอน/การเป็นผู้บริหาร	น้อยกว่า 3 ปี	144	17.90	2	3.10
	3-5 ปี	360	44.70	11	17.20
	6-9 ปี	205	25.50	14	21.90
การเข้าร่วมฝึกอบรมด้านการจัดการเรียนรู้ในปีที่ผ่านมา	10 ปีขึ้นไป	96	11.90	37	57.80
	ไม่เคยฝึกอบรม	57	7.10	-	-
	1-2 ครั้ง	467	58.00	-	-
	3-4 ครั้ง	148	18.40	-	-
	5 ครั้งขึ้นไป	133	16.50	-	-

จากตาราง 1 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นครูเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 79.00 เป็นครูเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 21.00 เป็นครูที่มีวุฒิมัธยมศึกษาปริญญาตรีหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 91.30 ส่วนใหญ่เป็นครูที่สอนในโรงเรียนขนาดใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 47.80 เป็นครูที่มีประสบการณ์การสอนอยู่ในช่วง 3-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 44.70 และส่วนใหญ่เป็นครูที่เข้าร่วมฝึกอบรม 1-2 ครั้งต่อปี คิดเป็นร้อยละ 58.00 แต่เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ของ

ผู้บริหารสถานศึกษา ส่วนใหญ่เป็นผู้บริหารสถานศึกษาเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 56.30 ผู้บริหารสถานศึกษาหญิง คิดเป็นร้อยละ 43.80 ส่วนใหญ่เป็นผู้บริหารสถานศึกษาที่มีวุฒิมัธยมศึกษาปริญญาตรีหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 53.10 เป็นผู้บริหารในโรงเรียนขนาดใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 54.70 และเป็นผู้บริหารสถานศึกษาที่มีประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร 10 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 57.80

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสำคัญต่อตัวแปรระดับครู ตัวแปรระดับโรงเรียนและทักษะการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
ตัวแปรระดับครู	3.89	.45	สำคัญมาก
ปัจจัยเจตคติต่อวิชาชีพครู	4.03	.46	สำคัญมาก
ปัจจัยแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน	3.90	.54	สำคัญมาก
ปัจจัยขวัญและกำลังใจในการทำงาน	3.48	.75	สำคัญมาก
ปัจจัยคุณลักษณะความเป็นครู	4.22	.58	สำคัญมากที่สุด
ปัจจัยการรับรู้ภาระงานครู	3.97	.53	สำคัญมาก
ปัจจัยคุณภาพชีวิตในการทำงานของครู	3.74	.66	สำคัญมาก
ตัวแปรระดับโรงเรียน	4.13	.41	สำคัญมาก
ปัจจัยบรรยากาศโรงเรียน	4.06	.49	สำคัญมาก
ปัจจัยภาวะผู้นำทางวิชาการ	4.09	.50	สำคัญมาก
ปัจจัยวัฒนธรรมโรงเรียน	4.23	.51	สำคัญมากที่สุด
ตัวแปรทักษะการจัดการเรียนรู้	3.63	.62	ทักษะระดับดี
ด้านการวางแผนและการออกแบบการจัดการเรียนรู้	3.71	.65	ทักษะระดับดี
ด้านการจัดการเรียนรู้	3.76	.63	ทักษะระดับดี
ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้	3.50	.77	ทักษะระดับดี
ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	3.58	.73	ทักษะระดับดี

จากตาราง 2 พบว่า ตัวแปรระดับครูโดยภาพรวมครูให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .45 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ครูให้ความสำคัญปัจจัยด้านคุณลักษณะความเป็นครูมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .58 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครูให้ความสำคัญมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .46 สำหรับตัวแปรระดับโรงเรียนโดยรวมพบว่าผู้บริหารโรงเรียนให้ความสำคัญระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ

4.13 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .41 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนให้ความสำคัญปัจจัยด้านวัฒนธรรมโรงเรียนมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .51 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านภาวะผู้นำทางวิชาการให้ความสำคัญมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .50 สำหรับตัวแปรระดับทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูโดยภาพรวมพบว่า ครูมีทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูอยู่ในระดับดีโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .62 เมื่อพิจารณา

รายด้านพบว่า ครูมีทักษะด้านการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .63 รองลงมาคือ ครูมีทักษะด้านการวางแผนและการออกแบบการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .65

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์พหุระดับของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี นำเสนอการวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้ผลดังตาราง 3-6

ตาราง 3 ค่าประมาณพารามิเตอร์และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานจากตัวแปรแบบหลัก

	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
ICC	10%	
ค่าเฉลี่ยรวม	3.630**	.039
σ^2	.351**	.592
τ_{00}	.039**	.195

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบหลักพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ภายในโรงเรียนของทักษะการจัดการเรียนรู้ของครู (ICC) คิดเป็นร้อยละ 10 และค่าเฉลี่ยรวมของทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูในแต่ละโรงเรียน มีค่าเท่ากับ 3.630 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .039 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าความผันแปรของทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูภายในโรงเรียน

และระหว่างโรงเรียน เท่ากับ .351 และ .039 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .592 และ .195 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงสามารถทดสอบว่ามีตัวแปรอิสระใดบ้างในระดับครูและระดับโรงเรียนที่มีผลทำให้ทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูในแต่ละโรงเรียนมีความแตกต่างกัน

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบอย่างง่ายของตัวแปรระดับครู

	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
จุดตัด	3.489*	.097
เพศ (ชาย = 0, หญิง = 1)	.047	.044
วุฒิการศึกษา (สูงกว่า ป.ตรี = 0, ป.ตรีหรือต่ำกว่า = 1)	.074	.091
ประสบการณ์การสอนของครู (5 ปีหรือต่ำกว่า = 0, มากกว่า 5 ปี = 1)	.100	.051
การเข้าร่วมฝึกอบรมด้านการจัดการเรียนรู้ในปีที่ผ่านมา (2 ครั้งหรือน้อยกว่า = 0, มากกว่า 2 ครั้ง = 1)	-.061	.060
ปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครู	205*	.060
ปัจจัยด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน	.084	.055
ปัจจัยด้านขวัญและกำลังใจในการทำงาน	-.005	.049
ปัจจัยด้านคุณลักษณะความเป็นครู	-.050	.033
ปัจจัยด้านการรับรู้ภาระงานครู	.103	.061
ปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานของครู	.138*	.049

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบอย่างง่ายของตัวแปรระดับครู (ต่อ)

	ค่าสัมประสิทธิ์	ค่าความคลาดเคลื่อน
	การถดถอย	มาตรฐาน
σ^2	.495	.245
τ_{00}	.282	.079
R_1^2	.328	-
R_2^2	-1.075	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบอย่างง่ายของตัวแปรระดับครู เมื่อให้ทักษะการจัดการเรียนรู้เป็นตัวแปรตามพบว่า ตัวแปรระดับครูทั้งหมดสามารถรวมกันอธิบายความผันแปรของตัวแปรตามได้ร้อยละ 32.80 และค่าเฉลี่ยรวมของทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูโดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 3.489 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .097 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าความผันแปรของทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูภายในโรงเรียนและระหว่างโรงเรียน เท่ากับ

.495 และ .282 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .245 และ .079 ตามลำดับ สำหรับค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครูและปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานของครู มีค่าเท่ากับ .205 และ .138 มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .060 และ .049 ตามลำดับ แสดงว่าปัจจัยทั้ง 2 ปัจจัยมีอิทธิพลทางบวกต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัยของตัวแปรระดับครูและตัวแปรระดับโรงเรียนกับทักษะการจัดการเรียนรู้ของครู

	ค่าประมาณพารามิเตอร์	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
จุดตัด	3.799*	.051
ขนาดของโรงเรียน (เล็ก = 0, กลาง = 0, ใหญ่ = 1)	-.019	.062
ขนาดของโรงเรียน (เล็ก = 0, กลาง = 1, ใหญ่ = 0)	-.437	.801
ปัจจัยด้านบรรยากาศโรงเรียน	.252	.643
ปัจจัยด้านภาวะผู้นำทางวิชาการ	-.464	.078
ปัจจัยด้านวัฒนธรรมโรงเรียน	-.066	.669
เพศ (ชาย = 0, หญิง = 1)	.149	.116
วุฒิการศึกษา (สูงกว่า ป.ตรี = 0, ป.ตรีหรือต่ำกว่า = 1)	-.318	.049
ประสบการณ์การสอนของครู (5 ปีหรือต่ำกว่า = 0, มากกว่า 5 ปี = 1)	.303*	.106
การเข้าร่วมฝึกอบรมด้านการจัดการเรียนรู้ในปีที่ผ่านมา (2 ครั้งหรือน้อยกว่า = 0, มากกว่า 2 ครั้ง = 1)	-.254	.129
ปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครู	.455*	.159
ปัจจัยด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน	.141*	.148
ปัจจัยด้านขวัญและกำลังใจในการทำงาน	-.171	.120

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัยของตัวแปรระดับครูและตัวแปรระดับโรงเรียนกับทักษะการจัดการเรียนรู้ของครู (ต่อ)

	ค่าประมาณพารามิเตอร์	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
ปัจจัยด้านคุณลักษณะความเป็นครู	-.093	.120
ปัจจัยด้านการรับรู้ภาระงานครู	-.082	.147
ปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานของครู	.344*	.012
σ^2	.496*	.246
τ_{00}	.407	.166
R^2_1	.298	-
R^2_2	-3.32	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 ผลของตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัยพบว่า ผลของตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัยพบว่า ตัวแปรระดับครูและตัวแปรระดับโรงเรียนทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของตัวแปรตามได้ร้อยละ 29.80 และค่าเฉลี่ยรวมของทักษะการจัดการเรียนรู้ของครู มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 3.799 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .051 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าความผันแปรของทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูภายในโรงเรียนและระหว่างโรงเรียน เท่ากับ .496 และ .407 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .246 และ .166 ตามลำดับ สำหรับตัวแปรระดับครู พบว่า

ปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครู ปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานของครู และประสบการณ์การสอนของครู มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .455 .344 และ .303 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .159 .012 และ .106 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครู ปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานของครูและประสบการณ์การสอนของครู มีอิทธิพลทางบวกต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับตัวแปรระดับโรงเรียน พบว่า ทุกปัจจัยส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 6 ค่าประมาณพารามิเตอร์และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานจากตัวแบบสมมติฐานการวิจัยของตัวแปรที่มีปฏิสัมพันธ์กัน

	ค่าประมาณพารามิเตอร์	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
ประสบการณ์การสอนของครู * ขนาดของโรงเรียน (สอนน้อยกว่า 5 ปี =0, สอนมากกว่า 5ปี =1) (เล็ก=0 , กลาง=0, ใหญ่=1)	-.389*	.147

จากตาราง 6 เมื่อให้ตัวแปรประสบการณ์การสอนของครูเป็นตัวแปรตาม พบว่าประสบการณ์การสอนของครูมีปฏิสัมพันธ์กันทางลบกับขนาดของโรงเรียนซึ่งร่วมกันส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูโดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -.389 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ .147 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ครูที่มี

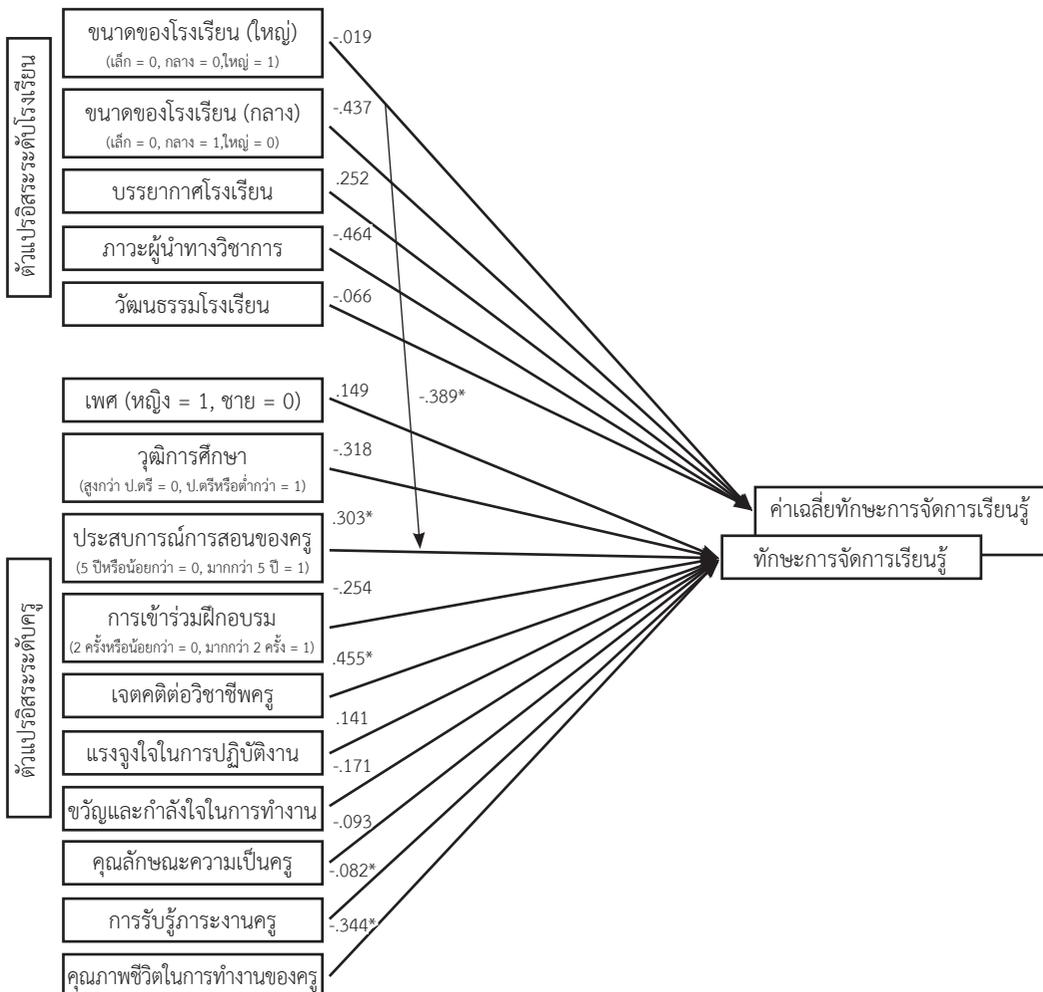
ประสบการณ์การสอนสูงมีแนวโน้มให้ความสำคัญกับโรงเรียนที่มีขนาดเล็กน้อย โดยทั้งสองปัจจัยร่วมกันส่งผลในทางตรงกันข้ามต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครู โดยสามารถเขียนสมการและแผนภาพความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม จากตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

การวิเคราะห์ภายในโรงเรียน

$$\begin{aligned}
 (\text{ทักษะการจัดการเรียนรู้})_{ij} &= 3.799* + .149(\text{เพศ})_{ij} + .318 (\text{วุฒิการศึกษา})_{ij} \\
 &+ .303 (\text{ประสบการณ์การสอนของครู})_{ij}* - .254 (\text{การเข้าร่วมฝึกอบรม})_{ij} \\
 &+ .455(\text{เจตคติต่อวิชาชีพครู})_{ij}* + .141(\text{แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน})_{ij} \\
 &- .171 (\text{ขวัญและกำลังใจในการทำงาน})_{ij} \\
 &- .093 (\text{คุณลักษณะความเป็นครู})_{ij} - .082(\text{การรับรู้ภาระงานครู})_{ij} \\
 &+ .344 (\text{คุณภาพชีวิตในการทำงานของครู})_{ij}*
 \end{aligned}$$

การวิเคราะห์ระหว่างโรงเรียน

$$\begin{aligned}
 (\beta \text{ ค่าเฉลี่ยทักษะ})_j &= 3.799* - .019 (\text{ขนาดของโรงเรียน (ใหญ่)})_j \\
 &- .437 (\text{ขนาดของโรงเรียน (กลาง)})_j + .252 (\text{บรรยากาศโรงเรียน})_j \\
 &- .464 (\text{ภาวะผู้นำทางวิชาการ})_j \\
 (\text{ประสบการณ์การสอน})_j &= .302* - .389 (\text{ขนาดของโรงเรียน (ใหญ่)})_j* + (U_{\text{ค่าเฉลี่ยทักษะ}})_j \\
 &+ (U_{\text{ค่าเฉลี่ยทักษะ}})_j
 \end{aligned}$$

ภาพประกอบ 2 ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระระดับครู ตัวแปรอิสระระดับโรงเรียนและตัวแปรตามจากตัวแบบตามสมมติฐานการวิจัย

อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์พระดัตที่ส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี เมื่อให้ทักษะการจัดการเรียนรู้เป็นตัวแปรตาม พบว่า ตัวแปรระดับครูที่มีอิทธิพลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครู ได้แก่ ปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครู ปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานของครู และประสบการณ์การสอนของครู โดยปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครูเป็นปัจจัยที่ส่งผลทางบวกต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครู ทั้งนี้ การที่ครูมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความภูมิใจในอาชีพของตน มีความรู้สึกที่ดี รักการสอน พร้อมทั้งจะอุทิศเวลาในการประกอบอาชีพครู มีความสุขในการประกอบอาชีพครู และมีความตั้งใจอย่างเต็มที่กำลังความสามารถที่จะทำให้งานนั้นสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีอย่างมีประสิทธิภาพมีสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรนนท์ พันธุ์ฉลาด (2552) ที่ศึกษาประสิทธิภาพการสอนของครูโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามจังหวัดปัตตานี พบว่า ปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครูสามารถพยากรณ์และส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชุติพร จินฉณพงษ์ (2554) ที่ศึกษาความต้องการฝึกอบรมกับความก้าวหน้าในสายงานอาชีพครูเอกชนกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า การพัฒนาด้านเจตคติมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานเป็นอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งส่งผลทางบวกต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครู ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เจตนิพิฐ สุจริงกุล ธีระ รุญเจริญไพศาล หวังพานิช และ ศรดา ชัยสุวรรณ (2555) ศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ครูมีคุณภาพชีวิตการทำงานอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตไว้ว่า การที่ครูมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นไม่ใช่เพียงเพราะการปฏิบัติในหน้าที่การงานเพียงอย่างเดียว แต่สภาพแวดล้อมในการทำงานของบุคลากรครูในโรงเรียนที่มีส่วนร่วมด้วยที่ทำให้ครูมีคุณภาพชีวิตในการทำงานที่ดีขึ้น และการปฏิบัติหน้าที่มีความสุขซึ่งเป็นสิ่งที่ครูต้องการ ถ้าครูมีความสุขหรือมีคุณภาพชีวิตในทำงานที่ดี จะส่งผลต่อชีวิตโดยรวมของครูด้วย และสำหรับประสบการณ์การสอนถือว่าเป็นความชำนาญของครูในการจัดการเรียนรู้อีกหนึ่งปัจจัยในการจัดการเรียนการสอน หรือความเชี่ยวชาญ

ในการจัดการเรียนการสอนซึ่งทำให้เกิดประสิทธิผลของการสอนสูงสุด ยิ่งครูที่มีประสบการณ์การสอนมากจะทำให้ครูมีทักษะการจัดการเรียนรู้ที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประไพพร อุทธิยา และ เจริญวิษณุ สมพงษ์ธรรม (2553) ที่ศึกษาปัจจัยพระดัตที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการใช้หลักสูตร พบว่า ประสบการณ์การสอนของครูมีอิทธิพลทางบวกต่อประสิทธิภาพการใช้หลักสูตร อีกทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพรรณ อินทะชัย (2555) ที่ศึกษาประสิทธิภาพแบบสมดุลของโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ประสบการณ์ในการสอนของครูมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพแบบสมดุลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ ผู้วิจัยให้ความเห็นว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนของครูหลายปีจะทำให้มีความชำนาญการจัดการเรียนการสอนทั้งด้านการวางแผนและการออกแบบการจัดการเรียน การจัดการเรียนรู้อการใช้เทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ รวมทั้งการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่มากขึ้นนำไปสู่การเกิดทักษะการจัดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นและปฏิบัติการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับตัวแปรระดับโรงเรียนพบว่า ทุกปัจจัยส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาการมีปฏิสัมพันธ์กัน พบว่า ประสบการณ์การสอนของครูมีปฏิสัมพันธ์ทางลบกับขนาดของโรงเรียนซึ่งร่วมกันส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตไว้ว่า การที่ครูมีประสบการณ์การสอนสูงมีแนวโน้มให้ความสำคัญกับโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่ผู้น้อยนั้นอาจเป็นเพราะครูไม่สนใจขนาดของโรงเรียนที่ตนเองได้ปฏิบัติการสอน โดยให้ความสำคัญด้านการจัดการเรียนการสอนมากกว่า

สำหรับเพศ ขนาดของโรงเรียน วุฒิการศึกษา การเข้าร่วมฝึกอบรมส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัย ชุติพร จินฉณพงษ์ (2554) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการฝึกอบรมกับความก้าวหน้าในสายงานอาชีพครูของโรงเรียนเอกชน พบว่า การฝึกอบรมกับความก้าวหน้าในการพัฒนาดตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวก อีกทั้งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพรรณ อินทะชัย (2555) ศึกษาประสิทธิภาพแบบสมดุลของโรงเรียน

สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ พบว่า วุฒิการศึกษาสามารถอธิบาย ค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพแบบสมมูลของโรงเรียนและขนาด ของโรงเรียนมีอิทธิพลทางลบต่อประสิทธิภาพแบบสมมูล ของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ผู้วิจัยตั้งข้อ สันนิษฐานว่า ทักษะในการจัดการเรียนรู้ของครูทั้งเพศชาย และเพศหญิงให้ความสำคัญในการพัฒนาทักษะด้านการ จัดการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน อาจจะต้องมีความเคยชินกับ การสอนในรูปแบบเดิม ไม่ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนมาก นักตั้งแต่ได้เป็นครูในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ไม่ค่อยได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้มากนัก จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ครูเพศชายและครูเพศหญิงมีทักษะ ด้านการจัดการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน เนื่องด้วยได้รับ ร่วมฝึกอบรมที่ไม่แตกต่างกัน

ปัจจัยด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงานส่งผลต่อ ทักษะการจัดการเรียนรู้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรศิลป์ ศรีเรืองโร (2553) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยจูงใจในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียน ประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปฐมวัย พบว่า ครูมีปัจจัยแรงจูงใจในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน อีกทั้งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สนั่น ประจงจิตร และศิริรัตน์ ทองมีศรี (2556) ที่ศึกษาคุณลักษณะผู้บริหาร ลักษณะงานของครูและแรงจูงใจในการทำงานของครู ที่ส่งผลต่อคุณภาพการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน พบว่าครูมีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพในการปฏิบัติของครู และสามารถอธิบายผลการปฏิบัติงานของครูเอกชนได้ และปัจจัยด้านขวัญและกำลังใจในการทำงานส่งผลต่อ ทักษะการจัดการเรียนรู้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรนนท์ พันธุ์ฉลาด (2552) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของ ครูโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามจังหวัดปัตตานี พบว่า ปัจจัยด้านขวัญและกำลังใจ ของครูส่งผลต่อประสิทธิภาพ การสอนของครูโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดปัตตานี ผู้วิจัยตั้งข้อสันนิษฐานว่า ครูที่ปฏิบัติการสอน ในโรงเรียนเอกชนจังหวัดปัตตานี หรืออาจจะในพื้นที่ สามจังหวัดชายแดนใต้มีแรงจูงใจในการปฏิบัติงานและ ขวัญกำลังใจในการทำงานมากขึ้นอาจเนื่อง มาจากการได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความไม่สงบ ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ แต่ก็ยังพบว่าไม่ส่งผลต่อ ทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูที่แตกต่างกันมากนัก

สำหรับปัจจัยด้านคุณลักษณะความเป็นครูส่งผล ต่อทักษะการจัดการเรียนรู้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ นงค์ลักษณ์ ขอบงาม นูริดา แวยูหนุ และอาฟีฟี ลาเต๊ะ (2557) ศึกษา องค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพ การสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีวะมหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่าด้านคุณลักษณะ ความเป็นครูมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งยังไม่สอดคล้อง กับงานวิจัยของ จิรนนท์ พันธุ์ฉลาด (2552) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูโรงเรียน เอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดปัตตานี พบว่า ด้าน คุณลักษณะของครูส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของ ครูโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดปัตตานี และปัจจัยด้านการรับรู้ภาระงานครูส่งผลต่อทักษะการ จัดการเรียนรู้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้อง กับงานวิจัยของ เจตนิพิฐ สุจิระกุล, ธีระ รุญเจริญ, ไพศาล หวังพานิช และศรุดา ชัยสุวรรณ (2555) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของ ครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ปัจจัยด้านภาระหน้าที่ พิเศษอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสันนิษฐานว่า ครูใน โรงเรียนเอกชนในพื้นที่จังหวัดปัตตานีบางแห่งให้ความสำคัญด้านคุณลักษณะความเป็นครูและด้านการรับรู้ ภาระงานครูมาก และบางแห่งให้ความสำคัญด้าน คุณลักษณะความเป็นครูและด้านการรับรู้ภาระงานครูน้อย ซึ่งก็ยังไม่ส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูในโรงเรียนเอกชนในพื้นที่จังหวัด ปัตตานี มีลักษณะการประพฤติปฏิบัติรวมทั้งการมี บุคลิกภาพ มีคุณธรรมจริยธรรม มีความสามารถในการ จัดการเรียนการสอน คุณลักษณะความเป็นครูรวมทั้ง ภาระงานครูที่มีความใกล้เคียงกัน และด้วยสาเหตุหลาย อย่างไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์การปฏิบัติงานในโรงเรียน ยังน้อย หรือการที่ครูมีภาระงานที่หนักหรือมากเกินไป ที่อาจทำให้ครูเกิดความเครียด ความกดดันหรือเกิด ความเบื่อหน่ายที่จะทำงาน จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ ครูนั้นมีทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูที่ไม่แตกต่างกัน

สำหรับปัจจัยด้านบรรยากาศโรงเรียนส่งผลทาง บวกต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของจรณา จันทร์ช่วง และวุฒิชัย เนียมเทศ (2557) ที่ศึกษาเรื่องบรรยากาศ

องค์การที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติงานของครู พบว่า บรรยากาศขององค์การส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติงานของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลกร ต้นประภัสร์ ธร สุนทรายุทธ และ ไพรัตน์ วงษ์นาม (2556) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อ ความสร้างสรรค์และนวัตกรรมของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า บรรยากาศสภาพแวดล้อมของงานส่งผลต่อความ สร้างสรรค์และนวัตกรรมของโรงเรียนในทางบวก และ ปัจจัยด้านภาวะผู้นำทางวิชาการส่งผลทางบวกต่อทักษะ การจัดการเรียนรู้ของครูอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา ศิลกา (2556) ที่ศึกษาภาวะผู้นำเชิงสร้างสรรค์ของผู้บริหารของโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ความคิดเห็นของครูใน แต่ละขนาดของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร สำนักงาน เขตบางเขนโดยรวมไม่แตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับ งานวิจัยของ สุพชาติ ชุ่มชื่น (2554) ที่ศึกษาความคิดเห็น ของครูเกี่ยวกับภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร สถานศึกษาโรงเรียนนวมินทราชินูทิศสวนกุหลาบวิทยาลัย พบว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างก็มีความคิดเห็น เกี่ยวกับภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา ในภาพรวมแตกต่างกัน รวมทั้งไม่สอดคล้องกับงานวิจัย ของ ชลกร ต้นประภัสร์, ธร สุนทรายุทธ และ ไพรัตน์ วงษ์นาม (2556) ที่ศึกษาความสร้างสรรค์ และนวัตกรรมของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพบว่า ภาวะผู้นำของผู้บริหาร สามารถอธิบายความแปรปรวนและส่งผลทางบวกต่อ ความสร้างสรรค์และนวัตกรรมของโรงเรียน ทั้งนี้ผู้วิจัย ให้ความเห็นว่า ภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารเป็น ปัจจัยที่สำคัญในการให้โอกาสพัฒนาศักยภาพของครู หรือการให้การสนับสนุนในการจัดการเรียนรู้ของครู จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้บริหารสถานศึกษายัง ให้ความสำคัญปัจจัยด้านภาวะผู้นำที่ไม่แตกต่างกัน อาจจะ เป็นเพราะสถานศึกษาของตนมีกระบวนการในการ พัฒนาครูได้ระดับที่ดี หรือสามารถบริหารจัดการให้ สถานศึกษาสามารถมีคุณภาพได้ และปัจจัยวัฒนธรรม โรงเรียนส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณธนา หงสกล (2556) ที่ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรม

โรงเรียนกับขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานของครูใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สระแก้ว พบว่าวัฒนธรรมโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าผู้บริหารสถานศึกษา ให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านบรรยากาศโรงเรียน ปัจจัย ด้านภาวะผู้นำทางวิชาการและปัจจัยด้านวัฒนธรรม โรงเรียนมากน้อยต่างกัน แต่ด้วยวัยของครูที่จบการศึกษา ใหม่ ๆ หรืออาจเป็นครูที่อยู่ในจังหวัดปัตตานีหรือในพื้นที่ สามจังหวัดชายแดนใต้อยู่แล้ว จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ ไม่ส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูในโรงเรียนเอกชน ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัด ปัตตานีมากนัก

อย่างไรก็ตาม จากปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัย ได้สรุปและตั้งข้อสังเกตว่า ยังมีปัจจัยบางปัจจัยส่งผลต่อ ทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูทั้งนี้ถือว่าเป็นความชำนาญ พฤติกรรมการสอนของครูที่สามารถดำเนินการสอนได้ อย่างคล่องแคล่ว ราบรื่นและเรียบร้อย ทั้งทางด้านการ วางแผนและการออกแบบการจัดการเรียนรู้ ด้านการ จัดการเรียนรู้ ด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ รวมทั้งด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ซึ่งจะเห็น ได้ว่า ในการจัดการเรียนของครูมีปัญหาด้านการจัดการ เรียนการสอนทั้งนั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐฐา สววิบูลย์ (2554) ที่พบว่า ครูมีปัญหาด้านการสอน และเทคนิคการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และ ด้านสื่อประกอบการสอนอยู่ในระดับมาก รวมทั้งงาน วิจัยของ ศุภชัย แจ่มใจ (2553) พบว่า ครูมีปัญหาการ จัดการศึกษาด้านเนื้อหาส่งผลต่อความสามารถของ ผู้เรียนเป็นอย่างมากเช่นกัน ทั้งนี้ทักษะการจัดการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่สำคัญประการแรกที่ทำให้ครูดำเนินการจัดการ เรียนรู้ด้วยดี อีกทั้งยังมีปัจจัยบางปัจจัยส่งผลต่อทักษะ การจัดการเรียนรู้ของครูอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่อาจเป็นเพราะปัจจัยบางอย่างนั้นไม่แตกต่างกัน และ ส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูในสังกัดสำนักงาน การศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานีอย่างไม่มีนัยสำคัญ

สรุป

การวิเคราะห์ปัจจัยพหุระดับพบว่า ตัวแปร ระดับครู ได้แก่ ปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครู ปัจจัย ด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานของครู และประสบการณ์

การสอนของครูมีอิทธิพลทางบวกต่อทักษะการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับตัวแปรระดับโรงเรียน พบว่า ทุกปัจจัยส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์พบว่า ประสิทธิภาพการสอนของครูมีปฏิสัมพันธ์กันทางลบกับขนาดของโรงเรียนซึ่งร่วมกันส่งผลต่อทักษะการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมเจตคติต่อวิชาชีพครู และคุณภาพชีวิตในการทำงานให้กับครูอย่างต่อเนื่อง และควรให้ความสำคัญกับครูที่มีประสิทธิภาพการสอนสูง ที่อาจนำกระบวนการจัดการเรียนรู้ไปใช้ผู้เรียนหลากหลายวิธี และสามารถพัฒนาผู้เรียนได้อย่างคุณภาพ ซึ่งจาก

ปัจจัยเหล่านี้สามารถทำให้ครูมีทักษะการจัดการเรียนการสอนที่สูงขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

ควรนำไปศึกษาเชิงลึกหรือเชิงคุณภาพว่าเพราะเหตุใดครูแต่ละโรงเรียนที่ทักษะการจัดการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ควรศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ที่น่าจะมีผลต่อทักษะด้านการจัดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น เช่น อายุ สาขาวิชาที่จบ ภูมิภาค เป็นต้น เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการศึกษา มากขึ้น และควรมีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น หรือใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการวิเคราะห์หุระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับที่ 2 หากกลุ่มตัวอย่างมีน้อยจะทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยที่ได้จากการวิเคราะห์ระดับครูมีค่าต่ำ อันจะส่งผลต่อความสัมพันธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ระดับโรงเรียนมีค่าน้อยลงด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). *ที่ ศธ 0206.3/ว 25 ลว. 29 ธันวาคม 2548. หนังสือราชการเรื่อง หลักเกณฑ์ และวิธีการให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษามีวิทยฐานะและเลื่อนวิทยฐานะ.*
- กาญจนา ศิลา. (2556). *การศึกษามภาวะผู้นำเชิงสร้างสรรค์ของผู้บริหารของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตบางเขน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- จิรนนท์ พันธุ์ฉลาด. (2552). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดปัตตานี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.*
- เจตนิพัทธ์ สุจิระกุล ธีระ รุญเจริญ ไฟศาล หวังพานิช และศรุดา ชัยสุวรรณ. (2555). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วารสารบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 11 (20), 98-109.*
- ชลกร ต้นประภัสร์ ธร สุนทรายุทธ และไพรัตน์ วงษ์นาม. (2556). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสร้างสรรค์และนวัตกรรมของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วารสารการบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา, 7 (2), 28-41.*
- ชุลีพร จินฉนวนพงษ์. (2554). *ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการฝึกอบรมกับความก้าวหน้าในสายงานอาชีพครูของโรงเรียนเอกชนในเขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ, มหาวิทยาลัยศิลปากร.*

- ณัฐฐา สววิบูลย์. (2554). *สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา INT212 (การออกแบบภายใน 2) สาขาวิชาการออกแบบภายใน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม*. รายงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- นงศ์ลักษณ์ ขอบงาม, นูรีดา แวญหนู และอาฟีฟี ลาเต๊ะ. (2557). *องค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการสอนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี*. การประชุมวิชาการระดับชาติ “ศึกษาศาสตร์วิจัย” ครั้งที่ 1. 29-30 พฤษภาคม 2557 ณ โรงแรมहरรรษา เจบี หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา.
- ประไพพร อุทธิยา และเจริญวิชัย สมพงษ์ธรรม. (2553). *ปัจจัยพระระดับที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการใช้หลักสูตรช่วงชั้นที่ 2 ของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานภาคเหนือตอนบน*. *วารสารการบริหารการศึกษา*, 4 (2), 27-41.
- พรศิลป์ ศรีเรืองโร. (2553). *ปัจจัยจูงใจในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 2*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- สนั่น ประจงจิตร และศิริรัตน์ ทองมีศรี. (2556). *ปัจจัยด้านคุณลักษณะผู้บริหารลักษณะงานของครู และแรงจูงใจในการทำงานของครูที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน*. *วารสารปัญญาภิวัฒน์ กลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 5 (1). 41-53.
- สุพชาติ ชุ่มชื่น. (2554). *ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา โรงเรียนนวมินทราชินูทิศสวนกุหลาบวิทยาลัย ปทุมธานี*. สารนิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการจัดการศึกษา, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุพรรณ อินทะชัย. (2555). *ปัจจัยพระระดับที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพแบบสมดุลของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุรเดช อนันตสวัสดิ์ และวรรณิ แกมเกตุ. (2555). *โมเดลเชิงสาเหตุและผลของสมรรถนะของครู สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา (OJED)*, 7 (1), 1506-1523. www.educ.chula.ac.th/ojed/doc/v71/v71d0108.pdf
- ศุภชัย แจ้งใจ. (2553). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนสาขาวิชาเศรษฐกิจจีนและสาขาจีน คณะวิทศศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต*. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สำนักวิจัยและพัฒนา.